

ØSTRE LANDSRET DOM

afsagt den 22. december 2025

Sag BS-3256/2023-OLR
(8. afdeling)

Kommune A

(advokat Arne Møllin Ottosen ved advokat Birgitte Broholm Hasselriis)

mod

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

Landsdommerne Nicolai Uggerhøj-Winther, Line Bjørklund og Jesper Hagen (kst.) har deltaget i sagens afgørelse.

Sagen er anlagt ved [redacted] den 30. juni 2022. Ved byrettens kendelse af 20. januar 2023 er sagen henvist til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1. Landsretten har den 16. juni 2023 besluttet, at sagen behandles af landsretten i 1. instans.

Sagen vedrører prøvelse af en afgørelse fra Fordelingsnævnet, der giver ^{Kommune B} medhold i, at kommunen har krav på en del af den kommunale andel af selskabsskatten for ^{Virksomhed A} A/S for indkomståret 2018. Med afgørelsen ændres den fordeling, [redacted] som fordelingskommune havde foretaget, hvorefter den fulde andel af selskabsskatten skulle fordeles til ^{Kommune A}

Spørgsmålene angår i den forbindelse den nærmere forståelse af kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 2, om den kommunale ret til andel i selskabsskatten for en virksomhed, der er beliggende hen over en kommunegrænse, og kommuneskattelovens § 11, stk. 2, jf. stk. 1, om Fordelingsnævnets fordeling af

selskabsskatten mellem flere kommuner, når der mellem kommunerne ikke kan opnås enighed om fordelingen, og den såkaldte lønningsregel ikke er anvendelig.

Påstande

Sagsøger, ^{Kommune A}, har nedlagt endelig påstand om, at sagsøgte, Skatteministeriet, skal anerkende, at ingen andel af ^{Virksomhed A} A/S' selskabsskat i indkomståret 2018 skal fordeles til ^{Kommune B} subsidiært at en lavere andel af ^{Virksomhed A} selskabsskat i 2018 end fastsat ved Fordelingsnævnets afgørelse af 30. marts 2022 skal fordeles til ^{Kommune B} efter et af landsretten nærmere fastsat skøn. ^{Kommune A} har mere subsidiært nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Fordelingsnævnet med henblik på fordeling af en lavere andel af ^{Virksomhed A} selskabsskat i 2018 til ^{Kommune B} end fastsat ved Fordelingsnævnets afgørelse.

Skatteministeriet har påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

[Redacted text block]

[Redacted text block]

[Redacted text block]

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen vedrører en prøvelse af Fordelingsnævnets afgørelse af 30. marts 2022 om fordelingen af selskabsskatten for Virksomhed A A/S for indkomståret 2018 mellem henholdsvis Kommune A og Kommune B

Spørgsmålene angår i den forbindelse den nærmere forståelse af kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 2, om den kommunale ret til andel i selskabsskatten for en virksomhed, der er beliggende hen over en kommunegrænse, og kommuneskattelovens § 11, stk. 2, jf. stk. 1, om Fordelingsnævnets fordeling af selskabsskatten mellem flere kommuner, når der mellem kommunerne ikke kan opnås enighed om fordelingen, og den såkaldte lønningsregel ikke er anvendelig.

Den kommunale ret til andel i selskabsskatten

Det er uomtvistet, at Virksomhed A har virksomhedsbygninger, der er beliggende hen over kommunegrænsen mellem Kommune A og Kommune B

Det følger af kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 2, at den kommunale andel af selskabsskatten tilfalder den eller de kommuner, hvori selskabet driver virksomhed. Virksomhed anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med dér beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger til den tidligere gældende bestemmelse i § 33, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 2, der i al væsentlighed er videreført med den nugældende bestemmelse, at de kommuner, hvortil virksomheden kun har en løser eller midlertidig tilknytning, ikke kan gøre krav på andel i selskabsskatten. Det fremgår videre, at de i bestemmelsen nævnte selvstændige lokaler eller anlæg forudsættes at have en fastere karakter. I bemærkningerne til bestemmelsen i § 34, stk. 2, om fordelingen af selskabsskatten mellem flere kommuner henvises som et eksempel på reglens anvendelse til et tilfælde, hvor en fabrik, der drives som en helhed, er beliggende hen over en kommunegrænse.

Efter sagens oplysninger, herunder navnlig besvarelsene fra [redacted] fra Virksomhed A sammenholdt med de fremlagte matrikel- og oversigtskort, lægger landsretten til grund, at der er produktionsfaciliteter med igangværende produktion i bygningerne beliggende i både Kommune A og Kommune B og at de pågældende bygninger udgør et sammenhængende fabriksanlæg, der drives som en helhed hen over kommunegrænsen. Der er tillige kontorlokaler med beskæftiget personale i bygningen beliggende i Kommune B. Det lægges videre til grund, at det samlede

fabriksanlæg, der har været beliggende på stedet siden i hvert fald 1970'erne, har en fast karakter.

På denne baggrund finder landsretten, at Virksomhed A driver virksomhed i kommuneskattelovens forstand i begge kommuner og dermed også i [REDACTED]
Kommune B

De anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende, kan hverken hver for sig eller samlet føre til en anden vurdering.

Landsretten finder herefter som Fordelingsnævnet, at Kommune B har krav på andel i selskabsskatten for Virksomhed A for indkomståret 2018.

Fordelingsnævnets fordeling af selskabsskatten

Det lægges til grund, at der mellem Kommune A og Kommune B [REDACTED] ikke kan opnås enighed om fordelingen af selskabsskatten for [REDACTED] Virksomhed A for indkomståret 2018. Det lægges ligeledes til grund, at den såkaldte lønningsregel i kommuneskattelovens § 11, stk. 1, ikke er anvendelig som fordelingsregel i den omhandlede sag. Det følger herefter af bestemmelsens stk. 2, at Fordelingsnævnet fastsætter, efter hvilke forhold fordelingen skal ske.

Lovgiver har i forarbejderne til kommuneskattelovens § 11, stk. 2, ikke fastsat retningslinjer for Fordelingsnævnets udøvelse af skønnet.

Det følger af Højesterets dom af 22. september 2015 (optrykt i U 2016.191), at domstolene i overensstemmelse med almindelige principper for prøvelse af forvaltningsafgørelser kan tilsidesætte et skattemæssigt skøn, hvis det bl.a. godtgøres, at skønsudøvelsen hviler på et forkert eller mangelfuldt grundlag, eller hvis skønnet har ført til et åbenbart urimeligt resultat.

Fordelingsnævnet har efter afgørelsen af 30. marts 2022 tillagt det vægt, at fordelingen af kommunale andele i selskabsskatten i et tilfælde, hvor lønningsreglen ikke er anvendelig, skal ske efter principper, der er administrativt lette at håndtere.

Landsretten finder, at Fordelingsnævnet som et alment og lovligt kriterium kan inddrage hensynet til administrativ konvens i skønsudøvelsen efter kommuneskattelovens § 11, stk. 2.

Fordelingsnævnet har dernæst efter inddragelse af faktiske forhold vedrørende Virksomhed A fabriksanlæg bestemt, at fordelingen af selskabsskatten for indkomståret 2018 mellem Kommune A og Kommune B skal foretages efter ejendomsvurderingerne.

Ved en lovændring i 2006 blev reglerne i kommuneskattelovens § 11 forenklet, derved at lønningsreglen fremover skulle anvendes ved alle fordelinger. Samtidig og som led i forenklingen blev de tidligere særregler om fordeling efter nettoindtægten og ejendomsværdierne (ejendomsvurderingerne) ophævet. Da der efter formålet med lovændringen ikke er holdepunkter for at antage, at det har været lovgivers hensigt at udelukke anvendelsen af ejendomsvurderingerne i de tilfælde, hvor lønningsreglen ikke er anvendelig, og Fordelingsnævnet derfor skal fastsætte, efter hvilke forhold fordelingen skal ske, finder landsretten, at nævnet har været berettiget til at foretage fordelingen af selskabsskatten for [REDACTED] Virksomhed A for indkomståret 2018 som sket.

Det er ikke godtgjort, at Fordelingsnævnets afgørelse skulle være truffet i strid med nævnets praksis efter bestemmelsen.

Landsretten finder på den anførte baggrund og efter sagens oplysninger i øvrigt, at det ikke kan antages, at Fordelingsnævnets skøn hviler på et forkert eller mangelfuldt grundlag, eller at skønnet i øvrigt har ført til et åbenbart urimeligt resultat.

Herefter frifindes Skatteministeriet i det hele.

Sagsomkostninger

Sagen er henvist til behandling ved landsretten i 1. instans, da sagen må anses for principiel og med generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen. Henset hertil og til karakteren af de hovedspørgsmål, som sagen har rejst, finder landsretten, at hver part skal bære egne omkostninger.

THI KENDES FOR RET:

Skatteministeriet frifindes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til den anden part.